VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2010. gada 13. septembrī *

Lieta T-193/06

***Télévision française 1 SA* (*TF1*)**, Buloņa-Bijankūra [*Boulogne-Billancourt*] (Francija), ko pārstāv Ž. P. Ordī [*J.-P. Hordies*] un K. Smits [*C. Smits*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv K. Žiolito [*C. Giolito*], T. Šarfs [*T. Scharf*] un B. Stromskis [*B. Stromsky*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un L. Bitels [*L. Butel*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2006. gada 22. marta Lēmumu C(2006) 832, galīgā redakcija, par atbalsta pasākumiem kinematogrāfijai un audiovizuālajiem darbiem Francijā (atbalsts NN 84/2004 un atbalsts N 95/2004 — Francija, Atbalsta pasākumi kinematogrāfijai un audiovizuālajiem darbiem).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši M. Preks [*M. Prek*] un V. M. Čuke [*V. M. Ciucă*] (referents),

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 22. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 EKL 87. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, "ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm".

2 EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka par saderīgu ar kopējo tirgu var uzskatīt atbalstu, kas veicina kultūru un kultūras mantojuma saglabāšanu, ja tāds atbalsts neiespaido tirdzniecības apstākļus un konkurenci Kopienā tiktāl, ka tas ir pretrunā kopīgām interesēm.

3 Komisijas 2001. gada 26. septembra Paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam un Reģionu komitejai par atsevišķiem juridiskajiem aspektiem attiecībā uz kinematogrāfijas un citiem audiovizuālajiem darbiem (OV 2002, C 43, 6. lpp.) ir precizēti specifiski kritēriji, saskaņā ar kuriem Komisija izvērtē valsts atbalstu kinematogrāfijas un

audiovizuālo darbu ražošanai EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunktā paredzētās atkāpes ietvaros. Šajā paziņojumā Komisija arī precizē, ka, izvērtējot atbalsta shēmas kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai, tai ir jāpārbauda, vai ar šīm shēmām tiek ievērots "vispārējā tiesiskuma princips", t.i., vai tajās nav ietvertas klauzulas, kas ir pretrunā EK līguma tiesību normām jomās, kas nav valsts atbalsta jomas (ieskaitot nodokļu tiesību normas). 2004. gadā Komisija pagarināja šo specifisko saderīguma kritēriju piemērojamību attiecībā uz atbalstu kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu ražošanai līdz 2007. gada 30. jūnijam (OV C 123, 1. lpp.).

4 Francijas 1986. gada 30. septembra Likumā Nr. 86-1067 par komunikāciju brīvību (1986. gada 1. oktobra *JORF*, 11755. lpp.), kas it īpaši grozīts ar 2000. gada 1. augusta Likumu Nr. 2000-719 (2000. gada 2. augusta *JORF*, 11903. lpp.), ir paredzēti noteikumi, kas piemērojami saistībā ar audiovizuālo komunikāciju pakalpojumiem.

5 Francijas tiesību aktos ir ietverti atbalsta pasākumi kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai. Pirmkārt, runa ir par ražotāju atbalstam paredzētajiem mehānismiem, kurus īsteno Valsts kinematogrāfijas centrs (turpmāk tekstā — "VKC"). Šo mehānismu finansēšana it īpaši tiek nodrošināta ar televīzijas raidorganizāciju apgrozījuma nodokli (turpmāk tekstā — "Nodoklis"). Otrkārt, runa ir par televīzijas raidorganizāciju pienākumu veikt ieguldījumu kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanā.

6 VKC īstenotie atbalsta mehānismi kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai tiek regulēti:

— kinematogrāfijas jomā — ar grozīto 1999. gada 24. februāra Dekrētu Nr. 99-130 par finanšu atbalstu kinematogrāfijas industrijai (1999. gada 25. februāra *JORF*, 2902. lpp.),

— audiovizuālajā jomā — ar grozīto 1995. gada 2. februāra Dekrētu Nr. 95-110 par valsts finanšu atbalstu audiovizuālo programmu nozarei (1995. gada 3. februāra *JORF*, 1875. lpp.), kas papildināts ar 1998. gada 14. janvāra Dekrētu Nr. 98-35 par valsts atbalstu audiovizuālajai nozarei (1998. gada 17. janvāra *JORF*, 742. lpp.).

7 Nodoklis tiek reglamentēts ar Vispārējā nodokļu kodeksa 302.a KB pantu, kas iekļauts ar 1997. gada 29. decembra Likuma Nr. 97-1239 par grozījumiem finansēs 1997. gadā 28. panta A punktu (1997. gada 30. decembra *JORF*, 19101. lpp.) un grozīts ar 2005. gada 30. decembra Likumu Nr. 2005-1719 par finansēm 2006. gadam (2005. gada 31. decembra *JORF*, 20597. lpp.) un 2005. gada 30. decembra Likumu Nr. 2005-1720 par grozījumiem finansēs 2005. gadam (2005. gada 31. decembra *JORF*, 20654. lpp.).

8 Ieguldījumu pienākumu mehānisms tiek regulēts ar:

— grozīto 2001. gada 9. jūlija Dekrētu Nr. 2001-609, kas pieņemts Likuma Nr. 86-1067 27. panta 3. punkta un 71. panta piemērošanai un attiecas uz televīzijas, kas tiek translēta nekodētā un analogā veidā, izmantojot zemes raidstacijas, raidorganizāciju ieguldījumu kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanā (2001. gada 11. jūlija *JORF*, 11073. lpp.),

— 2001. gada 28. decembra Dekrētu Nr. 2001-1332, kas pieņemts Likuma Nr. 86-1067 27., 28. un 71. panta piemērošanai un attiecas uz televīzijas, kas tiek translēta nekodētā un analogā veidā, izmantojot zemes raidstacijas, raidorganizāciju ieguldījumu, kuru finansēšana pieprasa atlīdzību no lietotāju puses, lai tiktu attīstīta kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošana (2001. gada 29. decembra *JORF*, 21310. lpp.),

— grozīto 2001. gada 28. decembra Dekrētu Nr. 2001-1333, kas pieņemts Likuma Nr. 86-1067 27., 70. un 71. panta piemērošanai un ar kuru tiek noteikti vispārējie principi saistībā ar pakalpojumu, kas nav radiopakalpojumi, translēšanu ciparu formātā, izmantojot zemes raidstacijas (2001. gada 29. decembra *JORF*, 21315. lpp.),

— grozīto 2002. gada 4. februāra Dekrētu Nr. 2002-140, kas pieņemts Likuma Nr. 86-1067 33., 33-1., 33-2. un 71. panta piemērošanai un ar kuru tiek noteikta shēma, kas attiecas uz dažādām radio un televīzijas pakalpojumu kategorijām, kuri tiek translēti, izmantojot kabeli vai satelītu (2002. gada 6. februāra *JORF*, 2412. lpp.).

9 No šiem pienākumiem veikt ieguldījumus vismaz divas trešdaļas ir jāveic audiovizuālajā jomā un vismaz trīs ceturtdaļas kinematogrāfijas jomā saistībā ar neatkarīgu ražošanu; ar neatkarības jēdzienu tiek saprasta, kā tas tika apstiprināts tiesas sēdē, darba ražotāja neatkarība no televīzijas raidorganizācijas, kas finansē šo darbu, un tas tiek definēts saskaņā ar relatīviem kritērijiem, konkrētāk, kapitāldaļu savstarpēju turēšanu vai savstarpējām ražotāja un attiecīgās televīzijas raidorganizācijas balsošanas tiesībām un šīs raidorganizācijas daļu nesenā šī ražotāja darbībā.

10 VKC atbalsta pasākumiem audiovizuālo darbu ražošanai ir jāsniedz arī labums neatkarīgiem ražošanas uzņēmumiem; neatkarības jēdziens tiek definēts tādā pašā veidā kā ieguldījumu pienākumu jomā.

Tiesvedības priekšvēsture

11 1992. gada 15. jūlijā ar lēmumu par atbalstu N 7/92 (OV C 203, 14. lpp.) Eiropas Kopienu Komisija uz nenoteiktu laiku apstiprināja dažus noteikumus Francijas shēmā par atbalstu kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai.

12 Ar 1998. gada 3. jūnija lēmumu N 3/98, kas grozīts 2008. gada 29. jūlijā (OV C 279, 4. lpp.), Komisija uz diviem gadiem apstiprināja dažus grozījumus shēmā par automātisko atbalstu kinematogrāfijas darbu ražošanai. 1998. gada 7. augustā šī apstiprinājuma spēkā esamība tika pagarināta līdz 2004. gada 3. jūnijam.

13 Ar 2001. gada 3. oktobra vēstuli prasītāja, *Télévision française 1 SA* (*TF1*), Komisijā iesniedza divas sūdzības par dažiem noteikumiem shēmā par Francijas atbalstu kinematogrāfijai un televīzijai.

14 Ar 2004. gada 16. februāra vēstuli Francijas iestādes paziņoja selektīvo shēmu par atbalstu kinematogrāfijas darbiem, kura ir saistīta ar aizjūras departamentiem (N 95/2004). Komisija pieprasīja papildu informāciju no Francijas iestādēm; tās šo informāciju sniedza. Tās arī nosūtīja Komisijai paziņojumu par šīs shēmas īstenošanu, kuru tās pēc tam atsauca 2005. gada janvārī.

15 Ar 2004. gada 13. un 27. aprīļa vēstulēm VKC nosūtīja Komisijai informāciju par prasītājas sūdzībām.

16 Ar 2004. gada 24. maija vēstuli Francijas iestādes paziņoja Komisijai visas shēmas par atbalstu kinematogrāfijai un televīzijai, lūdzot, lai tā uz laiku pagarinātu shēmu, kuras aptvertas ar lēmumiem par atbalstu N 7/92 un N 3/98, spēkā esamību; Komisija atteicās to darīt. Ar 2004. gada 27. jūlija vēstuli Komisija pieprasīja no Francijas iestādēm, lai tās papildinātu savu paziņojumu; tās to izdarīja ar vairākām vēstulēm 2004. un 2005. gadā. 2004. gada 14. decembrī visas paziņotās atbalsta shēmas tika reģistrētas ar numuru NN 84/2004.

17 Ar 2004. gada 22. decembra vēstuli Komisija informēja Francijas iestādes, ka, tā kā paziņotās atbalsta shēmas jau ir tikušas īstenotas, tā tās uzskata par pretlikumīgām EKL 88. panta 3. punkta izpratnē.

18 Ar 2006. gada 10. janvāra vēstuli prasītāja iesniedza papildinājumu savām 2001. gada 3. oktobra sūdzībām.

19 Ar 2006. gada 22. marta Lēmumu C(2006) 832, galīgā redakcija, par atbalsta pasākumiem Francijas kinematogrāfijai un audiovizuālajai nozarei (atbalsts NN 84/2004 un N 95/2004 — Francija, atbalsta shēmas kinematogrāfijai un audiovizuālajai nozarei) (turpmāk tekstā — "Lēmums") Komisija nolēma neizteikt iebildumus pret attiecīgajiem pasākumiem pēc iepriekšējās izvērtēšanas veikšanas, kas paredzēta EKL 88. panta 3. punktā.

20 Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums 2006. gada 14. decembrī tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 305, 12. lpp.), publikācijā ietverot norādi uz Komisijas interneta vietni, kas ļauj piekļūt pilnam šī lēmuma tekstam.

Lēmums

21 No Lēmuma izriet, ka tas attiecas uz atbalsta shēmu kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai, it īpaši finanšu atbalsta pasākumiem, kas piešķirta ar VKC starpniecību, un ieguldījuma pienākumiem.

22 Pirmkārt, saistībā ar atbalsta pasākumiem kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai, kuri tiek piešķirti ar VKC starpniecību, Komisija raksturo VKC kā valsts iestādi, kura ir juridiska persona, ir finansiāli neatkarīga un ir pakļauta Francijas Kultūras un komunikāciju ministrijai (Lēmuma II sadaļas 20. punkts). VKC budžetam ir divas daļas: daļa "Audiovizuālās nozares" [ieskaitot atbalsta kontu audiovizuālo programmu nozarei (*COSIP*)] un daļa "Kinematogrāfijas nozares" (Lēmuma II sadaļas 21. punkts). Pēc tam Komisija norāda, ka VKC budžets tiek finansēts no parafiskāliem nodokļiem, ieskaitot Nodokli (Lēmuma II sadaļas 22. punkts). Komisija norāda, ka saskaņā ar Francijas Vispārējā nodokļu kodeksa 302.a KB pantu Nodoklis ir jāmaksā Francijā reģistrētajiem televīzijas Francijā un aizjūras departamentos sniegto pakalpojumu lietotājiem, kuri iepriekšējā gadā programmā ir iekļāvuši vienu vai vairākus audiovizuālus vai kinematogrāfijas darbus, attiecībā uz kuriem varēja tikt piemēroti VKC atbalsta pasākumi, un ka tas būtībā ir balstīts uz šo televīzijas raidorganizāciju apgrozījumu (Lēmuma II sadaļas 23. un 24. punkts).

23 Saistībā ar šajā prasībā apstrīdētajiem VKC atbalsta pasākumiem kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanai Komisija Lēmumā apraksta atbalsta pasākumus "pilnmetrāžas kinematogrāfijas darbu ražošanai" (II sadaļas 29.–95. punkts), atbalsta pasākumus "kinematogrāfijas darbu popularizēšanai ārvalstīs" (II sadaļas 121.–126. punkts), atbalsta pasākumus "īsmetrāžas kinematogrāfijas darbiem" (II sadaļas

127.–149. punkts) un atbalsta pasākumus "audiovizuālo darbu ražošanai" (II sadaļas 186.–219. punkts), kā arī to finansēšanas veidu (II sadaļas 19.–24. punkts).

24 Izanalizējusi minētos pasākumus Lēmumā, Komisija secina, ka vairāki no tiem ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē un ir saderīgi ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunktu līdz 2011. gada beigām, bet citi pasākumi nav valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē saskaņā ar Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regulas (EK) Nr. 69/2001 par [EKL] 87. un 88. panta piemērošanu *de minimis* atbalstam (OV L 10, 30. lpp.) (Lēmuma III sadaļas 38.–124. punkts par atbalsta pasākumiem "kinematogrāfijai — pilnmetrāžas kinematogrāfijas darbu ražošanai", Lēmuma III sadaļas 158.–193. punkts par atbalsta pasākumiem "kinematogrāfijas darbu popularizēšanai ārvalstīs", Lēmuma III sadaļas 194.–223. punkts par atbalsta pasākumiem "īsmetrāžas kinematogrāfijas darbiem", Lēmuma III sadaļas 257.–331. punkts par atbalsta pasākumiem "audiovizuālo darbu ražošanai"). Saistībā ar atbalsta pasākumiem, kas atzīti par saderīgiem ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunktu, Komisija izdarīja šo secinājumu, vai nu izmantojot kritērijus, kas noteikti 2001. gada paziņojumā un kas ir norādīti šī sprieduma 3. punktā, vai piemērojot šos kritērijus pēc analoģijas vai kā atbilstošu atsauci. Tādēļ Komisija nolēma neizteikt iebildumus pret minētajiem pasākumiem.

25 Otrkārt, saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus (Lēmuma II sadaļas 246.–255. punkts) Komisija norāda, ka tie ar zināmām atšķirībām to detalizētajos piemērošanas nosacījumos ir noteikti televīzijas raidorganizācijām saistībā ar televīzijas pakalpojumiem, kas tiek translēti nekodēti, izmantojot zemes raidstacijas, analogā vai ciparu veidā pa kabeli vai pa satelītu, vai televīzijas raidorganizācijām saistībā ar maksas televīzijas pakalpojumiem, kas tiek translēti, izmantojot zemes raidstacijas, analogā veidā, un raidorganizācijām saistībā ar televīzijas "maksas par seansu" pakalpojumiem, kas tiek translēti, izmantojot zemes raidstacijas, ciparu veidā.

26 Komisija precizē, ka pienākumu veikt ieguldījumu apjoms tiek noteikts, piemērojot procentus attiecīgo televīzijas pakalpojumu apgrozījumam iepriekšējā gadā (Lēmuma II sadaļas 250. punkts). Šis apjoms ir atkarīgs no televīzijas pakalpojumu translēšanas veida un šī pakalpojuma raksturiezīmēm (Lēmuma II sadaļas 251.–254. punkts). Kopumā Komisija uzskata, ka procenti no apgrozījuma, kas ir jāiegulda kinematogrāfijas darbu ražošanā, ir augstāki, ja televīzijas pakalpojumu programmas ir centrētas ap kinematogrāfu, un ir zemāki, ja programmas nav galvenokārt centrētas ap kinematogrāfu (Lēmuma II sadaļas 251. punkts).

27 Komisija uzskata, ka šie pienākumi veikt ieguldījumu nav saistīti ar valsts resursiem un tādēļ nav valsts atbalsts EKL 87. panta izpratnē (Lēmuma III sadaļas 390.–398. punkts).

28 Lēmuma IV sadaļā Komisija "nožēlo, ka Francija lielāko daļu šajā lēmumā izvērtēto pasākumu ir īstenojusi, pārkāpjot [EKL] 88. panta 3. punktu". Pēc tam Komisija norāda, ka šajā prasībā apstrīdētie valsts atbalsta pasākumi, kas tai tikuši paziņoti un par kuriem ir runa Lēmumā, saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunktu ir saderīgi ar kopējo tirgu līdz 2011. gada beigām. Visbeidzot, šajā sadaļā ir norādīts šādi:

"Komisija uzsver faktu, ka šis laikposms ir atļauts, ņemot vērā Francijas iestāžu apņemšanos "veikt grozījumus, kas ir potenciāli nepieciešami, lai ievērotu valsts atbalsta kinematogrāfijas un audiovizuālajai nozarei noteikumus pēc 2007. gada 30. jūnija". Komisija norāda Francijas iestādēm, ka tām ir jāiesniedz ikgadējs ziņojums par paziņoto pasākumu izpildi. Šim ziņojumam ir jābūt pietiekami detalizētam, lai Komisija varētu pārbaudīt, vai šie pasākumi nekropļo konkurenci tādā mērā, kas ir pretrunā vispārējām interesēm."

Process un lietas dalībnieku prasījumi

29 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 12. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

30 Ar 2006. gada 4. oktobrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegto dokumentu Francijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus. Ar 2006. gada 14. novembra rīkojumu Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs tai ļāva iestāties lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu procesuālo rakstu, un pārējie lietas dalībnieki noteiktajā termiņā iesniedza par to savus apsvērumus.

31 Tā kā Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas piektajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

32 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 22. aprīļa tiesas sēdē.

33 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt šo prasību par pieņemamu;

— atcelt Lēmumu;

— par tiesāšanās izdevumiem lemt atbilstoši attiecīgajām tiesību normām.

34 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu;

— pakārtoti noraidīt prasību kā acīmredzami juridiski nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Francijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— pakārtoti noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

36 Formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. pantu, Komisija apstrīd prasības pieņemamību, izvirzot prasītājas intereses celt prasību neesamību.

Lietas dalībnieku argumenti

37 Komisija apstrīd prasības pieņemamību, apgalvojot, ka prasītāju Lēmums individuāli neskar. Pirmkārt, prasītājai, apstrīdot Lēmuma pamatotību, saskaņā ar judikatūru būtu jāpierāda tās īpašais statuss, parādot, ka tās īpašā pozīcija tirgū ir būtiski skarta, nevis tikai tās konkurētspējas pozīcija attiecībā pret atbalsta saņēmēju.

38 Prasītājai būtu bijis jāveic tirgus analīze, lai pierādītu, saistībā ar kādiem produktiem vai kādiem ģeogrāfiskajiem tirgiem tā ir konkurences attiecībās ar atbalsta saņēmēju (ģenerāladvokāta Džeikobsa [*Jacobs*] secinājumi saistībā ar Tiesas 2005. gada 13. decembra spriedumu lietā C-78/03 P Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Krājums, I-10737. un I-10741. lpp., 117. un 118. punkts). Līdz ar to tai būtu bijis jāpierāda, ka tā nevarēja gūt labumu ne no kādiem atbalsta pasākumiem, kas paredzēti Lēmumā, un ka šis priekšrocības trūkums būtiski ietekmē tās konkurētspējas stāvokli.

39 Atbildes rakstā uz repliku Komisija norāda, ka prasītāja netiecas pierādīt savu tiešo un individuālo interesi celt prasību saistībā ar VKC atbalsta pasākumiem ražošanai. Komisija no tā secina, ka prasītāja netieši atzīst, ka tās prasība ir pieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz pienākumiem veikt ieguldījumus. Tas ir viegli izskaidrojams ar

faktu, ka prasītāja var gūt labumu no VKC atbalsta pasākumiem ražošanai. Saistībā ar kinematogrāfijas darbu ražošanu prasītāja it īpaši gūtu labumu no automātiskā atbalsta ražošanai un izplatīšanai un no atbalsta videogrāfiskajiem pakalpojumiem. Saistībā ar audiovizuālo darbu ražošanu prasītāja gūtu tiešu labumu no *COSIP* atbalsta ar tā ražošanas filiāļu starpniecību un tā gūtu netiešu labumu no programmām, kuras priekšfinansē pilnvarotie ražotāji. Komisija uzskata, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama tikai tiktāl, ciktāl prasītājai ir radusies un pastāvoša interese, lai tiktu atcelts apstrīdētais tiesību akts. Tomēr tā tas nav šajā lietā tiktāl, ciktāl, pieņemot, ka Vispārējā tiesa apmierina prasītājas prasību un atceļ Lēmumu saistībā ar par saderīgiem atzītiem atbalsta pasākumiem, prasītājai būtu liegts gūt labumu no attiecīgā atbalsta un tā būtu mazāk labvēlīgā situācijā nekā tā, kas izriet no Lēmuma.

40 Otrkārt, saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus ir jānorāda, ka, ja Komisija būtu pieļāvusi kļūdu, konstatējot valsts resursu neesamību, prasītājai būtu bijis arī jāpierāda tās konkurētspējas pozīcijas būtiska ietekmēšana saistībā ar to, ka tā pat potenciāli nebūtu guvusi labumu no attiecīgajiem pasākumiem.

41 Komisija, pirmkārt, norāda, ka pienākumi veikt ieguldījumus pieprasa, pastāvot atšķirībām to noteikumos, lai televīzijas raidorganizācijas katru gadu ieguldītu noteiktu

daudzumu kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošanas finansēšanā. Tā kā šie pienākumi ir noteikti visām televīzijas raidorganizācijām, prasītājas prasība tādēļ nav pieņemama tiktāl, ciktāl ar to tiek norādīts, ka šis pasākums nav kvalificējams kā atbalsts. Šajā ziņā prasītājas atsaukšanās uz juridisko situāciju laikā, kad tā iesniedza sūdzības 2001. gadā, nav nozīmes saistībā ar prasības pieņemamības izvērtēšanu, jo atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai šī pasākuma izvērtēšana tiek veikta, pamatojoties uz faktiskajiem un juridiskajiem apstākļiem, kas pastāvēja tā ieviešanas laikā. Turklāt saistībā ar atšķirīgo attieksmi, par kuru apgalvo prasītāja, tā dēļ, ka tikai uz noteiktām televīzijas raidorganizācijām, kas ciparu režīmā raida, izmantojot zemes raidstacijas, attiecas pienākumi veikt ieguldījumus, kas norādītu uz diskrimināciju un netieši norādītu uz to, ka ir skarta tās konkurētspējas pozīcija, Komisija apgalvo, ka šī atšķirība ir pamatota objektīviem apstākļiem, kas ir saistīti ar apgrozījumu. Turklāt televīzijas raidorganizācijas, pret kurām ir atšķirīga attieksme, būtu tās, kas neraida vai raida dažus audiovizuālos darbus un kuras tādēļ nekonkurē ar tādām televīzijas raidorganizācijām kā prasītāja, kuras programmas nozīmīgu daļu veido audiovizuālie darbi.

42 Otrkārt, atbildot prasītājai, Komisija un Francijas Republika uzsver, ka Francijas iestādes saskaņā ar grozītās Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), 3. panta 1. punktu ir nolēmušas pieņemt stingrākus noteikumus nekā šajā direktīvā paredzētie un aprēķināt pienākumu veikt ieguldījumu apjomu, pamatojoties uz televīzijas raidorganizāciju pakalpojumiem. Katrā ziņā saskaņā ar Francijas noteikumiem visas Francijas televīzijas raidorganizācijas ir pakļautas pienākumam veikt ieguldījumus vienādā apmērā. Tādēļ Komisija uzskata, ka fakts, ka prasītājas izdevumi šajā ziņā tās stāvokļa Francijas televīzijas apraides tirgū un tās apgrozījuma apjoma ievērojamības dēļ pārsniedz tās konkurentu izdevumus, pats par sevi neizceļ prasītāju, kā tā to norāda savā atbildes rakstā. Tā kā prasītāja atzīst, ka pasākums negatīvi ietekmētu plašu tirgus dalībnieku grupu, Komisija apgalvo, ka, ja tādā pašā stāvoklī, kādā ir prasītāja, ir arī daudzi citi tirgus dalībnieki, tad tas norāda, ka prasītāja nav īpašā situācijā atbilstoši prasībām, kuras ir izklāstītas Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumā lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.).

43 Treškārt, Komisija un Francijas Republika apstrīd prasītājas apgalvojumu, ka VKC atbalsta pasākumi un pienākumi veikt ieguldījumus sniedz labumu lielajām komunikāciju grupām tā vietā, lai sniegtu priekšrocības neatkarīgajiem ražotājiem. Saskaņā ar Francijas tiesību aktiem visām televīzijas raidorganizācijām ir jāvelta divas trešdaļas savu pienākumu veikt ieguldījumus neatkarīgai audiovizuālo darbu ražošanai atbilstoši tiem pašiem kritērijiem. Praksē liela daļa šo ieguldījumu iepirkumu vai iepriekšēju iepirkumu formā tiek veikti saistībā ar ražotājiem, kas ir neatkarīgi no jebkādas audiovizuālo komunikāciju grupas. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Francijas tiesību normas sniedz priekšrocības šīm komunikāciju grupām, prasītāja būtu tādā pašā nelabvēlīgā stāvoklī kā citas pārējās televīzijas raidorganizācijas, kas ir pakļautas tiem pašiem pienākumiem. Francijas shēmas iedarbība uz prasītāju būtu vienīgi saistīta ar tās konkurētspējas stāvokli tiktāl, ciktāl, tā kā tā ir televīzijas raidorganizācija ar vislielāko apgrozījumu, tā, pildot pienākumu veikt ieguldījumus neatkarīgajā ražošanā, finansētu citus audiovizuālo darbu ražotājus daudz lielākā mērā nekā tās konkurenti, turklāt tas vienmēr notiktu, pamatojoties uz objektīvu elementu, proti, apgrozījumu.

44 Treškārt, saistībā ar tiesībām uz tiesību aizsardzību tiesā Komisija uzsver, ka ir jāievēro pozitīvās tiesības un konsolidētā judikatūra, kā tas it īpaši izriet no Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. septembra sprieduma lietā T-210/02 *British Aggregates*/Komisija (Krājums, II-2789. lpp.) (skat. arī Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 40. punkts). Tādējādi vismaz teorētiski prasītāja varētu atteikties ievērot pienākumu veikt ieguldījumu obligāto shēmu un valsts tiesā apgalvot, ka šī shēma nav saderīga ar Kopienu tiesībām; attiecīgajā gadījumā šīs valsts tiesas ziņā būtu uzdot Tiesai jautājumu par Lēmuma spēkā esamību.

45 Francijas Republika piekrīt Komisijas secinājumam, ka prasītājas celtā prasība nav pieņemama, jo Lēmums prasītāju individuāli neskar.

46 Pirmkārt, gluži kā Komisija, Francijas Republika apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā prasītāja apstrīd Lēmuma pamatotību, tās prasība ir pieņemama vienīgi, ja tā pierāda, ka tās konkurētspējas stāvokli būtiski ietekmē attiecīgais pasākums. Saistībā ar prasītājas norādi uz ģenerāladvokāta Džeikobsa secinājumiem saistībā ar iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Francijas Republika uzsver, ka Tiesa šajā spriedumā ir apstiprinājusi nosacījumu, ka prasītājas konkurētspējas pozīcijai ir jābūt būtiski ietekmētai. Šajā ziņā, gluži kā Komisija, Francijas Republika apgalvo, ka prasītāja nevar vienkārši izvirzīt skartās personas statusu EKL 88. panta 2. punkta izpratnē un konkurences attiecību pastāvēšanu, bet tai ir jāpierāda arī tās tirgus stāvoklim nodarītā kaitējuma apmērs. Visbeidzot, atšķirībā no prasītājas apgalvojumiem Komisija Lēmumu esot pieņēmusi saistībā ar Francijas iestāžu 2004. gada 24. maija paziņojumu par visām atbalsta shēmām kinematogrāfijai un audiovizuālajai nozarei, nevis saistībā ar prasītājas 2001. gada 3. oktobra sūdzību.

47 Otrkārt, prasītāja neesot pierādījusi, ka Lēmums būtiski būtu ietekmējis tās konkurētspējas stāvokli. Pirmkārt, atbildot prasītājai, Francijas Republika, gluži kā Komisija, apgalvo, ka Francijas iestādes ir izvēlējušās aprēķināt pienākumu veikt ieguldījumu apjomu, pamatojoties uz televīzijas raidorganizāciju apgrozījumu un ka fakts, ka prasītājas izdevumi ir pārsnieguši tās konkurentu izdevumus tās stāvokļa Francijas televīzijas apraides tirgū un tās apgrozījuma ievērojamā apjoma dēļ, nevar būt pietiekams, lai to izceltu; šķiet, ka prasītāja to atzīst savā atbildes rakstā (skat. šī sprieduma 42. punktu).

48 Otrkārt, saistībā ar prasītājas apgalvojumu, ka VKC atbalsta pasākumi un pienākumi veikt ieguldījumus sniedz labumu lielajām komunikāciju grupām tā vietā, lai sniegtu priekšrocības neatkarīgajiem ražotājiem, Francijas Republika piebilst, ka saistībā ar tās pienākumu veikt ieguldījumu trešdaļu prasītāja, gluži kā citas televīzijas raidorganizācijas, var brīvi ieguldīt ražotājā pēc savas izvēles, it īpaši savos meitas

uzņēmumos. Piemēram, Francijas Republika norāda uz 2005. gada datiem par prasītājas ieguldījumiem audiovizuālo un kinematogrāfijas darbu ražošanā.

49 Treškārt, saistībā ar saviem pienākumiem veikt ieguldījumus saistībā ar neatkarīgo ražošanu ir jānorāda, ka prasītāja varēja paturēt ekskluzīvās tiesības samērā ilgu laikposmu, 42 mēnešus, nevis 18 mēnešus, kā tā to apgalvo. Ārpus šiem pienākumiem televīzijas raidorganizācijas saglabātu ekonomisku kontroli pār darbiem, kurus tās finansē, izmantojot plašas manevrēšanas iespējas gan ražošanas stadijā finansiālās palīdzības formas izvēles ziņā, gan ekspluatēšanas stadijā saistībā ar tiesību ilgumu, atpirkšanu un ekspluatēšanu vairākos medijos.

50 Treškārt, prasītāja katrā ziņā nebūtu spējīga pierādīt, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir būtiski skarts. Pirmkārt, saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus audiovizuālo un kinematogrāfijas darbu ražošanā ir jānorāda, ka prasītāja būtu tiem pakļauta tāpat kā visas pārējās televīzijas raidorganizācijas. Otrkārt, Francijas Republika, gluži kā Komisija, apšauba prasītājas interesi atcelt Lēmumu, ar kuru šie pasākumi ir atzīti par saderīgiem, jo tā gūst labumu no kinematogrāfa un audiovizuālās nozares atbalsta pasākumiem (skat. šī sprieduma 39. punktu).

51 Prasītāja apgalvo, ka Lēmums to skar tieši un individuāli. Saistībā ar tās tiešo interesi celt prasību par Lēmumu tā apgalvo, ka jebkuram uzņēmumam, kas konkurē ar atbal-

sta saņēmēju, ir interese atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru atbalsts ir atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu, jo šāda atcelšana liktu atkal izvērtēt atbalsta saderīgumu. Turklāt, tā kā attiecīgais atbalsts jau ir ticis piešķirts, Lēmums ļaujot uzturēt spēkā atbalstu, kuru prasītāja esot lūgusi atcelt kopš 2001. gada. Savā atbildes rakstā prasītāja norāda, ka Komisija neapstrīd tiešās intereses esamību.

52 Turklāt atbilstoši judikatūrai prasītājas individuālā interese esot pierādīta, ja tās tirgus stāvokli skar ar Lēmumu aptvertie atbalsta pasākumi. Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka divi nosacījumi, kurus Komisija izvirza savā aizstāvības rakstā, pārsniedz judikatūrā noteikto. Vispirms saistībā ar nosacījumu, kas attiecas uz faktu, ka tā nav guvusi labumu no pasākumiem, kuri ir minēti Lēmumā, prasītāja apgalvo, ka tai ir tiesības celt prasību, jo tā ir ieinteresētā persona EKL 88. panta 2. punkta un Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. panta h) punkta izpratnē. Pēc tam, ja prasības pamati ir saistīti ar Lēmuma pamatotību, prasītājai esot jāpierāda tās īpašā situācija, kas var tikt izsecināta no iedarbības uz tās konkurētspējas stāvokli un attiecīgajā gadījumā no tās iestāšanās iepriekšējā procedūrā. Izmantojot jebkuru citu pieeju, netiktu ņemts vērā fakts, ka šķietami vispārējs atbalsta pasākums praksē var sniegt labumu tikai noteiktiem uzņēmumiem vai darbībām, pat ja teorētiski tas sniedz labumu visiem.

53 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka šajā lietā tās konkurētspējas pozīcija ir skarta brīvās televīzijas apraides tirgū un audiovizuālo tiesību un satura iepirkšanas tirgū. Būtībā Lēmums uzturot obligāto maksājumu sistēmu par labu audiovizuālo darbu ražošanai, atzīstot vai nu to, ka pienākumi veikt ieguldījumus nav valsts atbalsts, vai arī, ka VKC atbalsta pasākumi ir atbalsts, kas ir saderīgs ar kopējo tirgu. Šīs grūtības esot prasītājas sūdzību pamatā.

54 Pirmkārt, atbalsta pasākumi, par kuriem ir izteiktas sūdzības un kuri ir apstiprināti Lēmumā, radot traucēkli konkurētspējai, ierobežojot prasītājas iespēju attīstīt savu ražošanu saistībā ar divām trešdaļām izdevumu, kuras ir saistītas ar pienākumiem veikt ieguldījumus, un sniedzot priekšrocības komunikāciju grupām, kuras konkurē ar prasītāju. Saistībā ar apgalvoto tās finansēto darbu ekonomisko kontroli prasītāja, atbildot Francijas Republikai, uzsver, ka pienākumu veikt ieguldījumus līmenis ir tāds, ka tas faktiski strukturē visu tās ieguldījumu kapacitātes izmantošanu.

55 Otrkārt, kā to prasītāja ir detalizēti izskaidrojusi savās sūdzībās, Francijas atbalsta sistēma kinematogrāfijas un audiovizuālajiem darbiem novedot pie tā, ka tā, maksājot Nodokli, ar kuru tiek finansēts *COSIP*, un ar subsīdiju, kuru *COSIP* piešķir neatkarīgajiem ražotājiem, piedalās savu konkurentu finansēšanā. No Francijas tiesību sistēmas jēdziena "neatkarīgs ražotājs" izrietot, ka vairākus šādus ražotājus kontrolē prasītājas konkurenti un liela daļa no tiem pieder lielām komunikāciju grupām, kuras darbojas vai nu radio apraides nozarē (izmantojot kabeli, satelītu, zemes pārraides stacijas ciparu režīmā, interneta televīziju), vai audiovizuālo darbu ražošanā, vai arī apvieno abu veidu darbības.

56 Šajā ziņā prasītāja apstrīd 2005. gada datus, kurus iesniegusi Francijas Republika. No 26 ražotājiem, kuru ir kvalificēti kā neatkarīgi atbilstoši Francijas tiesību aktiem un ar kuriem prasītāja esot noslēgusi līgumus 2005. gadā, tikai deviņi ražotāji esot patiešām neatkarīgi no jebkādas televīzijas raidorganizācijas. No pārējiem 17 ražotājiem astoņas esot audiovizuālo grupu meitas sabiedrības un deviņi — uzņēmumi, kas ir integrēti industriālajās grupās, līdz ar ko tiem tiek sniegta ievērojama ekonomiska ietekme, kas vairumā gadījumu nozīmē, ka tiek apvienotas ražotāja un izplatītāja funkcijas. Prasītāja norāda, ka šie 17 komercpartneri galvenokārt ir lieli un ekonomiski spēcīgi uzņēmumi, kuri neatbilst definīcijai "neatkarīgs ražotājs", kas izklāstīta Direktīvas 89/552

preambulas divdesmit trešajā apsvērumā. Prasītāja uzsver, ka ir pietiekami norādīt, ka 2005. gada klasifikācijā saistībā ar vakara pirmās daļas mākslas filmu ražotājiem pirmais saņēmējs saskaņā ar Francijas tiesību aktiem par atbalsta pasākumiem ražošanai un pienākumiem veikt ieguldījumus ir kāda grupa ar piecām meitas sabiedrībām. Šī klasifikācija arī norādot, ka starp desmit lielākajiem ražotājiem 2005. gadā nebija patiešām neatkarīgu ražotāju Direktīvas 89/552 burta un gara nozīmē.

57 Treškārt, šīs lielās komunikāciju grupas varētu gūt labumu no atbalsta shēmas, nemaz nebūdamas pakļautas pienākumam piedalīties finansēšanā. Papildus labumu gūšanai no *COSIP* atbalsta ar to integrēto ražotāju starpniecību tām, it īpaši prasītājai, saistībā ar saražotajiem darbiem varētu piederēt līdzproducēšanas tiesības, kuras tās varētu pēc tam pārdot. Līdz ar to šīm lielajām grupām būtu liela priekšrocība, veidojot darbu sarakstus un izplatot tos citās sfērās, it īpaši, izmantojot zemes raidstacijas ciparu režīmā, satelītu, internetu un trešās paaudzes telefoniju. Grupas, kuras gūst labumu jau no saražotiem darbiem, tad pārraidītu, izmantojot zemes raidstacijas ciparu režīmā, tieši konkurējot ar prasītāju.

58 Taču televīzijas raidorganizācijas praksē nevarētu iegūt nekādas tiesības, jo tām nevarētu piederēt līdzproducēšanas daļas saistībā ar audiovizuālajiem darbiem, kuri tiek finansēti saskaņā ar pienākumiem veikt ieguldījumus neatkarīgo ražotāju uzņēmumos, jo šie ieguldījumi saskaņā ar pienākumiem veikt ieguldījumus pārstāv divas trešdaļas no izdevumiem. Tie varētu iegūt vienīgi "translācijas daļas", t.i., tās pārraidīšanas tiesības saistībā ar šiem darbiem, kuras attiecas uz noteiktu translāciju skaitu ierobežotā laika posmā.

59 Turklāt, ņemot vērā pastāvīgo spiedienu no šo konkurējošo komunikāciju grupu puses, prasītāja un citas televīzijas raidorganizācijas pēc to translēšanas tiesību izbeigšanās,

kuras kā ekskluzīvas tiesības esot noteiktas uz 18 mēnešiem, būtu komerciāli spiestas atpirkt audiovizuālos darbus, kurus tās ir finansējušas. Tā kā Francijas televīzijas kanālu seriāli joprojām tiek ražoti ilgāk par pirmo sēriju sākotnējām translēšanas tiesībām atvēlēto laika posmu, šo tiesību pirkšana esot būtiska, lai izvairītos no tā, ka šīs sērijas tiek translētas konkurējošos kanālos. Atbildot uz Francijas Republikas izvirzītajām plašajām manevrēšanas iespējām darbu ekspluatēšanas stadijā un translēšanas tiesību ilgumu, prasītāja apgalvo, ka šis ilgums un atļauto translāciju skaits šajā laika posmā ir stingri noteikts Francijas tiesībās.

60 Ceturtkārt, savā atbildes rakstā prasītāja piebilst, ka saskaņā ar Francijas tiesību aktiem pienākumu veikt ieguldījumus apjoms tiek aprēķināts, pamatojoties uz apgrozījumu, nevis uz kanāla programmu budžetu, kā tas ir paredzēts Direktīvas 89/552 5. pantā. Tādēļ prasītājas izdevumi šajā sakarā krietni pārsniedzot tās konkurentu, it īpaši *France 2*, *France 3* un *M6*, izdevumus par sliktu prasītājas brīvībai izmantot savu budžetu un izvēlēties programmas saturu, līdz ar ko šie aspekti prasītāju izceļot salīdzinājumā ar tās konkurentiem. Prasītāja arī atzīmē, ka ieguldījums audiovizuālo darbu ražošanas attīstībā datumā, kad tā iesniedza savu sūdzību 2001. gadā, attiecās vienīgi uz televīzijas raidorganizācijām, kas translē nekodētā veidā, izmantojot zemes raidstacijas analogā režīmā, proti, uz prasītāju, diviem publiskajiem kanāliem un *M6*, bet citas komunikāciju grupas, kas darbojas Francijā un kuras neizmanto šāda veida kanālus, līdz ar to nebija pakļautas šiem pienākumiem. Lai gan tiesību akti ir mainījušies tā, lai paredzētu tāda paša veida pienākumus arī citām televīzijas raidorganizācijām, šie pienākumi neesot tik saistoši un ieguldījumu apjomi neesot tik augsti kā prasītājai noteiktie. Katrā ziņā fakts, ka Lēmums varot skart arī citus tirgus dalībniekus un ka tas varot izraisīt plašāku kaitējumu, esot vēl viens iemesls, lai tiktu akceptēta prasības pieņemamība.

61 Piektkārt, prasītāja apstrīd Francijas Republikas apgalvojumus saistībā ar tiešo un netiešo labumu, kuru prasītāja gūstot no atbalsta shēmas audiovizuālo darbu ražošanai. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka tā negūst netiešu labumu no VKC atbalsta pasākumiem. Pirmkārt, VKC atbalsts noteiktai ražošanai sniedzot labumu vienīgi ražotājam, konkrētāk, izmantojot kontu, kas atvērts VKC, un automātiski ļaujot tikt izveidotam jaunam atbalstam. Taču tas nesamazinot televīzijas pakalpojumu sniedzēju pienākumu veikt ieguldījumus. Tādēļ finanšu atbalsts, kas piešķirts ražotājiem, kuri nav prasītājas meitas sabiedrības, tai nesniedzot labumu. Otrkārt, VKC piešķirtais atbalsts, kas ir pamatots ar tādas televīzijas raidorganizācijas, kāda ir prasītāja, finanšu saistībām, līdz 25 % no ražošanas aplēses minimālā lieluma nekādā veidā nesamazinot tiesību aktos noteiktos pienākumus vai šīs raidorganizācijas izmaksas. Turklāt prasītāja atbalsta, kas no audiovizuālo darbu ražošanas atbalsta shēmas saņemts ar tās meitas sabiedrību starpniecību, apjomu raksturo kā minimālu. Vienīgi trešdaļa no pienākumiem veikt ieguldījumus varētu potenciāli tikt īstenota ar tās ražošanas meitas sabiedrību starpniecību, no kurām mazs skaits ražojot programmu klāstu un tikai divas 2005. gadā esot saņēmušas finanšu atbalstu no VKC par kopējo summu, kas ir mazāka par Nodokli, kurš prasītājai būtu bijis jāmaksā šajā gadā.

62 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru prasītājas īpašais statuss iepriekš 42. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija izpratnē neizriet vienīgi no tā, ka ir būtiski ietekmēts tās konkurētspējas stāvoklis tirgū (Pirmās instances tiesas 2006. gada 10. maija spriedums lietā T-395/04 *Air One*/Komisija, Krājums, II-1343. lpp., 32. punkts). Turklāt prasītāja norāda, ka ģenerāladvokāts Džeikobss savu secinājumu saistībā ar iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 141. un 142. punktā tieši runā par labu individuālās intereses kritērija piemērošanai, kurš vairs neesot saistīts vienīgi ar skaršanu. Citi apsvērumi varot tikt ņemti vērā, tādi kā fakts, ka prasītājas sūdzības 2001. gadā un to papildinājumi 2006. gadā atšķirībā no Francijas Republikas apgalvojumiem varētu būt

Lēmuma izcelsmes pamatā. Komisija to neapstrīdot, un Lēmumā turklāt uz tiem esot norāde, un tajā tie tieši esot apskatīti.

63 Ceturtkārt, individuālās intereses celt prasību jēdziena pārmērīgi ierobežojoša interpretācija, kādu to piedāvā Komisija, izraisītu to, ka prasītājai tiktu liegtas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Neesot tiesībām celt prasību Vispārējā tiesā, prasītājai tiktu liegtas jebkādas tiesības pēc būtības apstrīdēt valsts atbalsta, kas izpaužas kā pienākums veikt ieguldījumus, būtību.

Vispārējās tiesas vērtējums

64 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturtās daļas noteikumiem jebkura fiziska vai juridiska persona var vērsties Tiesā pret lēmumiem, kas adresēti šai personai, un pret lēmumiem, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēti citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli.

65 Tā kā šajā lietā Lēmums bija adresēts Francijas Republikai, ir jāizvērtē, vai tas prasītāju skar tieši un individuāli.

66 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresāti, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē dažu tām specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kura tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ tās individuāli izceļ analogi adresātam (skat. iepriekš 42. punktā minēto spriedumu lietā *Plaumann*/Komisija, 223. punkts; 1993. gada 19. maija spriedumu lietā C-198/91 *Cook*/Komisija, *Recueil*, I-2487. lpp., 20. punkts; 1993. gada 15. jūnija

spriedumu lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 14. punkts; iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 33. punkts, un 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-487/06 P *British Aggregates*/Komisija, Krājums, I-10505. lpp., 26. punkts).

67 Tādēļ Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai šajā lietā var uzskatīt, ka Lēmums prasītāju skāris individuāli.

68 Šajā lietā prasītāja lūdz Vispārējai tiesai atcelt lēmumu, kas ticis pieņemts iepriekšējās izvērtēšanas procedūras, kas paredzēta EKL 88. panta 3. punktā, noslēgumā.

69 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka EKL 88. pantā paredzētās valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros ir jānošķir, pirmkārt, šā panta 3. punktā paredzētais atbalsta iepriekšējās izvērtēšanas posms, kura vienīgais mērķis ir ļaut Komisijai formulēt savu pirmo nostāju par attiecīgā atbalsta pilnīgu vai daļēju saderīgumu, un, otrkārt, šā panta 2. punktā paredzētais pārbaudes posms. Tikai saistībā ar šo pēdējo minēto pārbaudi, kuras mērķis ir ļaut Komisijai iegūt pilnīgu informāciju par visiem lietas faktiem, EK līgumā paredzēts Komisijas pienākums informēt ieinteresētās puses, lai tās varētu iesniegt savus apsvērumus (skat. iepriekš 66. punktā minētos spriedumus lietā *Cook*/Komisija, 22. punkts, un lietā *Matra*/Komisija, 16. punkts; iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 34. punkts, un iepriekš 66. punktā minēto 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā *British Aggregates*/Komisija, 27. punkts).

70 Gadījumā, ja, neuzsākot EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru, Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šā paša panta 3. punktu,

atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, personas, uz kurām attiecas šīs procesuālās garantijas, to izpildi var nodrošināt tikai tad, ja tās var apstrīdēt šo lēmumu Kopienu tiesā. Šī iemesla dēļ ieinteresētās puses EKL 88. panta 2. punkta izpratnē celta prasība par šāda lēmuma atcelšanu ir atzīstama par pieņemamu, ja tās iesniedzējs ar šīs prasības palīdzību vēlas aizsargāt procesuālās tiesības, kas tam pastāv saskaņā ar iepriekš minēto tiesību normu (iepriekš 38. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš 66. punktā minētais 2008. gada 22. decembra spriedums lietā *British Aggregates*/Komisija, 28. punkts).

71 Tiesai ir bijusi iespēja precizēt, ka par šādām ieinteresētajām pusēm EKL 88. panta 2. punkta izpratnē ir uzskatāmas personas, uzņēmumi vai apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, t.i., it īpaši tie uzņēmumi, kas ir šī atbalsta saņēmēju konkurenti, un arodapvienības (iepriekš 38. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 36. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš 66. punktā minētais 2008. gada 22. decembra spriedums lietā *British Aggregates*/Komisija, 29. punkts).

72 Savukārt, ja prasītājs apstrīd lēmuma, ar kuru novērtēts atbalsts, pamatotību kā tādu, tikai ar to vien, ka attiecīgo prasītāju var uzskatīt par "ieinteresēto pusi" EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, nav pietiekami, lai prasību atzītu par pieņemamu. Prasītājam ir jāpierāda, ka tam ir īpašs statuss iepriekš 42. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija izpratnē. Šāds īpašs statuss prasītājam tostarp būtu tad, ja atbalsts, kas ir attiecīgā lēmuma priekšmets, ir būtiski ietekmējis prasītāja stāvokli tirgū (iepriekš 38. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 37. punkts, un iepriekš 66. punktā minētais 2008. gada 22. decembra spriedums lietā *British Aggregates*/Komisija, 30. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1986. gada 28. janvāra spriedumu lietā 169/84 *Cofaz* u.c./Komisija, *Recueil*, 391. lpp., 22.–25. punkts).

73 Šajā lietā ir jānorāda, ka Lēmuma vispārpiemērojamais raksturs, kurš izriet no tā, ka šī lēmuma mērķis ir atļaut tāda nodokļu režīma īstenošanu, kas vispārīgā un abstraktā veidā ir piemērojams noteiktai saimnieciskās darbības subjektu kategorijai, nevar būt pamats iepriekš minētās judikatūras nepiemērošanai (šajā ziņā skat. iepriekš 66. punktā minēto 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā *British Aggregates*/Komisija, 31. punkts).

74 Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja, lai pamatotu savu prasību, izvirza trīs pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu. Ar otro pamatu tiek apgalvots EKL 87. panta 1. punkta pārkāpums. Trešais pamats ir balstīts uz EKL 87. panta 3. punkta d) apakšpunkta pārkāpumu.

75 Ir jākonstatē, ka nevienā no šiem atcelšanas pamatiem netiek apgalvota tādu nopietnu grūtību pastāvēšana, kuras izpaustos saistībā ar attiecīgo atbalstu pasākumu kvalificēšanu par valsts atbalstu vai saistībā ar to saderību ar kopējo tirgu; šo grūtību dēļ Komisijai būtu pienākums sākt oficiālo procedūru. Prasītāja neapstrīd Komisijas atteikumu sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, un neapgalvo, ka būtu pārkāptas procesuālās tiesības, kas izriet no šīs tiesību normas, bet vienīgi lūdz atcelt Lēmumu pēc būtības, kā tā to apstiprināja tiesas sēdē, sniedzot atbildi uz Vispārējās tiesas jautājumu, kura ir atzīmēta tiesas sēdes protokolā.

76 Tā kā ar šo prasību netiek lūgts aizsargāt prasītājas procesuālās tiesības, vienkārši fakts, ka prasītāja var tikt uzskatīta par ieinteresēto personu EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, nevar būt pietiekams, lai prasību atzītu par pieņemamu. Tādēļ tai ir jāpierāda, ka tai ir īpašs statuss no iepriekš 42. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija izrietošās judikatūras izpratnē, it īpaši tādēļ, ka tās stāvokli tirgū būtiski ir ietekmējuši Lēmumā apskatītie pasākumi.

77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka uzņēmums nevar atsaukties vienīgi uz konkurenta statusu attiecībā uz uzņēmumu, kas guvis labumu no attiecīgajiem pasākumiem, bet tam ir arī jāpierāda, cik būtiski tiek ietekmēts tā stāvoklis tirgū (Tiesas 2000. gada 23. maija spriedums lietā C-106/98 P *Comité d'entreprise de la Société française de production* u.c./Komisija, *Recueil*, I-3659. lpp., 40. un 41. punkts; 2007. gada 22. novembra spriedums lietā C-525/04 P Spānija/*Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 33. punkts; Pirmās instances tiesas 2006. gada 27. septembra spriedums lietā T-117/04 *Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren* u.c./Komisija, Krājums, II-3861. lpp., 53. punkts).

78 Šajā lietā, kā to prasītāja apstiprināja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, tās konkurētspējas stāvokļa ietekmēšana ir jāizvērtē saistībā ar attiecīgo atbalsta pasākumu saņēmējiem. Tādēļ, tā kā ar attiecīgajiem pasākumiem tiek atbalstīta kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu ražošana, ir jāuzskata, ka šie pasākumi sniedz labumu tirgus dalībniekiem, kuri veic ražošanas darbības kinematogrāfijas un audiovizuālo darbu nozarēs, vai vismaz vienā no šīm nozarēm atkarībā no apskatītā pasākuma. Turklāt nav apstrīdēts, ka prasītāja, kas ir televīzijas raidorganizācija, arī ražo darbus un līdz ar to var gūt labumu no attiecīgajiem atbalsta pasākumiem.

79 Prasītāja kā tirgus dalībniekus, attiecībā pret kuriem tās tirgus stāvoklis ir ietekmēts, norāda citas televīzijas raidorganizācijas un lielas audiovizuālo komunikāciju grupas. Turklāt prasītāja apgalvo, ka tās stāvoklis ir ietekmēts brīvās piekļuves televīzijas apraides tirgū un audiovizuālo tiesību un satura tirgū.

80 Tomēr ir jākonstatē, ka prasītāja nav konkrēti un precīzi pierādījusi, kādā ziņā tās konkurētspējas stāvoklis varētu būt būtiski ietekmēts, it īpaši šajos divos tirgos, salīdzinājumā ar tās konkurentiem — televīzijas raidorganizācijām un lielām audiovizuālo komunikāciju grupām, kuras ir attiecīgo pasākumu saņēmējas.

81 Pirmkārt, prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas ļautu secināt, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir būtiski ietekmēts salīdzinājumā ar citām televīzijas raidorganizācijām gan saistībā ar apstrīdētajiem pienākumiem veikt ieguldījumus, gan VKC atbalsta pasākumiem.

82 Vispirms saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus ir jānorāda, ka, pirmkārt, prasītāja neizvirza nevienu argumentu, ar kuru tiktu apgalvots, ka citas televīzijas raidorganizācijas — kas var gūt labumu no šiem pasākumiem saistībā ar to iespējamajām ražošanas darbībām — ir pakļautas atšķirīgiem nosacījumiem nekā prasītājai noteiktie, lai tā varētu gūt no tiem labumu un kas būtu tādi, kas būtiski ietekmē tās konkurētspējas stāvokli.

83 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka tās izdevumi saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus krietni pārsniedz tās konkurentu, it īpaši *France 2*, *France 3* un *M6*, izdevumus par sliktu prasītājas brīvībai izmantot savu budžetu un izvēlēties programmas saturu, līdz ar ko šie aspekti prasītāju izceļ salīdzinājumā ar tās konkurentiem. Tomēr, kā to prasītāja apstiprināja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, televīzijas raidorganizācijām, ar kurām tā konkurē, saskaņā ar pasākumiem, kurus aptver Lēmums, arī ir saistoši pienākumi veikt ieguldījumus. Turklāt ir jānorāda, ka šo pienākumu apjoms tiek noteikts, piemērojot procentus no attiecīgo televīzijas pakalpojumu apgrozījuma par iepriekšējo gadu (skat. šī sprieduma 26. punktu). Līdz ar to fakts, ka saskaņā ar Francijas tiesību aktiem prasītājas norādītajiem konkurentiem ir saistoši tādi paši pienākumi kā pašai prasītājai saistībā ar tādu pašu procentu piemērošanu to apgrozījumam, liek secināt, piekrītot Komisijai un Francijas Republikai, ka, pieņemot, ka ir pierādīts, ka prasītājas izdevumi pārsniedza tās konkurentu izdevumus, šis fakts izriet vienīgi no tā, ka tās apgrozījums ir lielāks par tās konkurentu apgrozījumu. Tādēļ prasītāja nevar balstīties uz šo faktu, lai pierādītu, ka tai ir īpašs statuss no iepriekš 42. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija izrietošās judikatūras izpratnē. Turklāt prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus par to, ka Lēmuma

pieņemšanas datumā saistībā ar to, ka citām televīzijas raidorganizācijām tika piemēroti noteikti procenti, būtiski būtu ticis ietekmēts tās konkurētspējas stāvoklis.

84 Treškārt, pretēji prasītājas apgalvojumiem fakts, ka pienākumu veikt ieguldījumus apjoms tiek aprēķināts saistībā ar attiecīgo televīzijas raidorganizāciju apgrozījumu, nevis saistībā ar to programmu budžetu, kā ir paredzēts Direktīvas 89/552 5. pantā, neapstiprina secinājumu, ka prasītājai ir īpašs status. Pirmkārt, tā kā prasītāja apgalvo, ka citas televīzijas raidorganizācijas var būt situācijā, kas ir līdzīga prasītājas situācijai, prasītāja nav pierādījusi, ka aprēķināšanas metode to nostādītu atšķirīgā stāvoklī salīdzinājumā ar tās konkurentiem — televīzijas raidorganizācijām. Otrkārt, Vispārējai tiesai šīs prasības ietvaros nav jāizvērtē attiecīgie Francijas tiesību akti, ņemot vērā Direktīvu 89/552.

85 Ceturtkārt, saistībā ar pienākumu ieguldīt vismaz divas trešdaļas no izdevumiem, kas saistīti ar pienākumiem veikt ieguldījumus, audiovizuālo darbu ražošanā un vismaz trīs ceturtdaļas no izdevumiem, kas saistīti ar pienākumiem veikt ieguldījumus kinematogrāfisko darbu ražošanā, neatkarīgo darbu ražošanas attīstībā (skat. šī sprieduma 9. punktu), ir jānorāda, ka definīcija "neatkarīga ražošana" Francijas tiesību aktos it īpaši implicē, lai ražotājs būtu neatkarīgs no televīzijas raidorganizācijas, kas finansē attiecīgo darbu (Lēmuma II sadaļas 249. punkts); to lietas dalībnieki apstiprināja tiesas sēdē. Tādēļ, pat ja šāds pienākums, kā to apgalvo prasītāja, var ierobežot tās iespēju attīstīt savu ražošanu, ir jānorāda, ka tas nepierāda, kādā veidā tās situācija atšķiras no citu, ar to konkurējošu televīzijas raidorganizāciju situācijas.

86 Līdz ar to no iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka saistībā ar pienākumiem veikt ieguldījumus tās konkurētspējas stāvoklis ir ticis būtiski ietekmēts salīdzinājumā ar citām televīzijas raidorganizācijām.

87 Saistībā ar VKC atbalsta pasākumiem, kuri tiek apstrīdēti šīs prasības ietvaros, prasītāja neizvirza nekādus argumentus, kas pierādītu tās īpašo situāciju salīdzinājumā ar citām televīzijas raidorganizācijām. Turklāt un pabeigtības labad ir jānorāda, ka ražotāja pienākums, lai gūtu labumu no šiem atbalsta pasākumiem, saņemt finansējumu no televīzijas raidorganizācijas un atbilstošais nosacījums, ka šim ražotājam ir jābūt neatkarīgam no televīzijas raidorganizācijas, kura sniedz finansējumu, attiecas vienādā veidā gan uz prasītāju, gan citām televīzijas raidorganizācijām, ko prasītāja neapstrīd.

88 Saistībā ar VKC atbalsta pasākumu finansēšanu, it īpaši Nodokļa maksāšanu no televīzijas raidorganizāciju puses, prasītāja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, apstiprināja, ka tās konkurentiem, televīzijas raidorganizācijām, ir jāmaksā Nodoklis. Tomēr ir jānorāda, ka Nodoklis tiek aprēķināts no televīzijas raidorganizācijas apgrozījuma un ka maksājumā summa tiek aprēķināta, piemērojot procentus no šī apgrozījuma. Tādēļ prasītāja nevar tikt uzskatīta par tādu, kas ir izcelta salīdzinājumā ar citām televīzijas raidorganizācijām, ar kurām tā konkurē.

89 Tādēļ ir jākonstatē, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tās konkurētspējas stāvoklis saistībā ar apstrīdētajiem VKC atbalsta pasākumiem ir ticis būtiski ietekmēts salīdzinājumā ar citām televīzijas raidorganizācijām.

90 Otrkārt, saistībā ar prasītājas apgalvojumu, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir ietekmēts salīdzinājumā ar lielajām komunikāciju grupām, ir jānorāda, ka prasītāja nav precīzi definējusi šīs grupas un ka tā pietiekami precīzi nav norādījusi, kādas ir tās konkurences attiecības ar minētajām grupām.

91 Tomēr ir jānorāda, ka prasītājas konkurētspējas stāvoklis ir jāizvērtē salīdzinājumā ar attiecīgo atbalstu saņēmējiem. No tā izriet, ka lielās audiovizuālo komunikāciju grupas, uz kurām ir atsaukusies prasītāja, veic ražošanu. Turklāt tiktāl, ciktāl šīs grupas darbojas arī televīzijas apraidē, ir jākonstatē, ka prasītāja nekādā veidā nav norādījusi, kādā ziņā tās situācija atšķiras no televīzijas raidorganizāciju, kuras veic ražošanu, situācijas; tas izvērtēts šī sprieduma 81.–89. punktā.

92 Šajos apstākļos ir jānorāda, ka prasītājas apgalvojums, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir būtiski ietekmēts salīdzinājumā ar lielajām komunikāciju grupām, nav pietiekami detalizēts un pamatots, lai ļautu konstatēt, ka prasītāja ir skarta individuāli. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Vispārējai tiesai nav jāveic minējumi attiecībā uz precīziem faktu un juridiskiem pamatojumiem un apsvērumiem, kas varētu būt ietverti prasībā izteiktajos iebildumos (Pirmās instances tiesas 2008. gada 19. maija rīkojums lietā T-144/04 *TF1*/Komisija, Krājums, II-761. lpp., 57. punkts).

93 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasītāja nav pietiekami juridiski pierādījusi, ka tās konkurētspējas stāvoklis ir ticis būtiski ietekmēts, un ir jākonstatē, ka nevar uzskatīt, ka Lēmums skar prasītāju individuāli. Līdz ar to tai nav tiesību celt prasību.

94 Šis secinājums nevar tikt apstrīdēts ar prasītājas argumentu, ka, ja šī prasība tiktu atzīta par nepieņemamu, tai nebūtu iespējas apstrīdēt Lēmumu. Ir pietiekami norādīt, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no prasības atcelt tiesību aktu pieņemamības nosacījumiem nevar atkāpties, pamatojoties uz prasītājas izdarītu tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību interpretāciju. Proti, attiecībā uz jomu, kas ir šīs prasības priekšmets, Tiesa jau ir precizējusi, ka persona, kuru Komisijas lēmums valsts atbalsta jomā neskar tieši un individuāli un kuras intereses tādējādi, iespējams, nav ietekmējis valsts pasākums, kas ir šī lēmuma priekšmets, nevar atsaukties uz tiesībām uz tiesas aizsardzību saistībā ar šo lēmumu (skat. Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-260/05 P *Sniace*/Komisija, Krājums, I-10005. lpp., 64. un 65. punkts un tajos minētā judikatūra). No iepriekš minētajiem aspektiem izriet, ka tieši viens no nosacījumiem nav izpildīts šajā lietā, jo prasītāja nav pierādījusi, ka Lēmums to ir skāris individuāli. No tā izriet, ka prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka tās prasības atzīšana par nepieņemamu negatīvi varētu ietekmēt tās tiesības uz tiesību efektīvu aizsardzību tiesā.

95 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

96 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, ir jānolemj, ka tā sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas prasījumiem.

97 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Tādējādi Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) *Télévision française 1 SA (TF1)* sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Vilaras Prek Ciucă

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 13. septembrī.

[Paraksti]